

GLAZBENI PROGRAM DUBROVAČKIH LJETNIH IGARA

Raznojazz

Svirka je bila vrlo dobra, svirači su se iskazali kao majstori, a sama glazba je onakva kakva glazba danas i jest!

U vremenu smo u kojem više ne vrijede godinama utvrđivani pojmovi i sadržaji.

Jazz glazba bila je na dubrovačkim ljetnim igrama kroz godišta povremeno zastupljena na razne načine, nešto je češće nazočna posljednjih godina. Danas valja pitati – kakav jazz? Nijedna modernija glazbena (pod)vrsta nije danas onakva kakva je bila još pred koju godinu.

Pa naravno ni jazz.

Dubrovačke ljetne igre ugostile su posljednjeg dana srpnja četvoricu američkih (dosta je onih koji izbjegavaju reći crnačkih, pa kažu afroameričkih) glazbenika koji zorno prikazuju što je jedno od mogućih određenja, odnosno kakva se to suvremena glazba krije iza pojma jazz. Robert Glasper Experiment četvorka je predvođena pijanistom Robertom Glasperom (najbliži je tradicionalnom određenju pijanizma u jazzu iako

svira na električnom pianu i modernim glazbalima s klavijaturama) koji je u središte pozornosti, na-

kon deset godina karijere došao lani albumom Black Radio (crna kutija) uvrštanom i u kategorije jazz

albuma ali i R&B (Rhythm and Blues) albuma. Tradicionalistički zaljubljenik u jazz ili R&B glazbu za taj koncert na Revelinu bi rekao da to nije bila ni jazz ni R&B glazba. Ali bila je vrlo dobra a ipak je bila bliža onome što smo navikli zvati jazzom.

Uz Roberta Glaspera (klavijature i Fender Rhodes) koji se u većini izvedbi iskazao itekako kao zanimljivi jazz pijanist, muzicirali su Casey Benjamin (glas, vocoder i saksofon), Derrick Hodge (električni bas) i Mark Colenburg (bubnjevi). Po lošem običaju takvih koncerata u programskoj knjižici nije bilo podataka ni najave skladbi koje će svirati, ali zaključiti je da je većina bila s albuma Black Ra-

dio. Jazzističko je bilo soliranje svakog od članova kvarteta, pa su zapažene priloge ostvarili, uz Glaspera i svaki od ostale trojice, svaki na svoj atraktivni način. Bubnjar Colenburg se iskazao svojom individualnom dominacijom utrdivanja ritma izvedbama, basist Hodge je pokazao što se sve njegovim glazbalom može pa i gotovo gitaristički svirati a Casey Benjamin svojim je glasom kao i saksofonom uz pomoć mnogih tehničko-akustičkih dodataka vibrirao tijekom cijele večeri i davao raspoznatljivost izvedbi

Robert Glasper Experimenta koje u svakoj skladbi imaju pjevanih riječi i to prenijetih na specifični depersonalizirajući način,

jer ih i na album donose razni suradnici i suradnice, najčešće gošće pjevačice koje svojim vibrirajućim prinosima može dobro zamijeniti Benjamin ali i svaki drugi glas koji se pridruži izvedbama.

Što se tiče stilskih određenja glazbe koju smo slušali, ona se u izboru, čini mi se, više oslanja na suvremeni crnački (neću reći afroamerički) stil muziciranja: R&B, urban music, rap, hip-hop i slično. doli na tradicionalne kategorije, ali to je manje važno. Svirka je bila vrlo dobra, svirači su se iskazali kao majstori, a sama glazba je onakva kakva glazba danas i jest!

Miljenko Jelača
 Snimio: Željko Tutnjević